

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **D. G.**
státní příslušnost: **Á. r.**
zastoupen advokátem Mgr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2023, č. j. OAM-198/ZA-ZA11-ZA19-2023,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se *nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný podle něj nesprávně a nedostatečně posoudil, zda pětidenní zadržení žalobce na policejní stanici a související snaha policistů přimět ho ke svědectví proti muslimskému kazateli může

zakládat odůvodněnou obavu z pronásledování nebo hrozící vážnou újmu. Soud však dal za pravdu žalovanému, že celý azylový příběh žalobce je nevěrohodný. Žalovaný proto důvodnost jeho obav vůbec nemusel blíže posuzovat.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 1. 3. 2023. Z Ázerbájdžánu vycestoval zhruba dva týdny předtím, 13. 2. 2023. Opuštění vlasti spojoval s obavou z jednání policie, která po něm chtěla, aby vypovídal proti tamějšímu islámskému kazateli, jehož dříve zadržela.
3. Konkrétně žalobce uvedl, že v B. chodil k onomu kazateli do mešity na obyčejné muslimské kázání. Žalobce neví, proč ho policie zadržela. Pouze se domnívá, že podle policie kazatel buduje jakousi protistátní skupinu. On sám chodil i do jiných mešit k jiným kazatelům. Policie po žalobci chtěla, aby proti tomuto kazateli svědčil. Předvedli jej na policejní stanici, kde strávil pět dní. Řekl jim, že proti tomuto muži nemá co říct. Z jeho zadržení nebyl žádný oficiální výstup. Propustili jej poté, co jim žalobce řekl, že má problémy se srdcem.
4. K dotazům na podrobnosti zadržení žalobce uvedl, že jej zadrželi na začátku února, neví přesně, kdy to bylo. Buď prvního nebo druhého. Policie přišla k němu domů a odvedla jej na služebnu. Chtěli po něm, aby vypovídal, že kazatel je protistátně zaměřený a snaží se vybudovat novou generaci věřících, která bude jeho myšlenky šířit dál. On jim odpověděl, že něco takového dosvědčit nemůže. Neví, na základě čeho ho zadrželi. Nic k tomu dodat nechtěl. Neví, na jakém to bylo policejním oddělení, ani jak se jmenovali policisté. Po propuštění už nešel domů, ale za příbuznými, aby ho policie nemohla najít. Tam za ním přišli muži v civilu a také mu říkali, aby proti kazateli svědčil, jinak skončí zle.
5. Později v pohovoru žalobce uvedl, že jej drželi na policejní stanici někde v Baku, poblíž jeho domu. Šlo o řadovou služebnu někde ve městě. Když odcházel, vzal si taxíka domů. Rozpor se svým dřívějším tvrzením, že jel rovnou k příbuzným, vysvětlil tak, že nejprve jel domů vzít si věci.
6. Žalobce ví o dalších lidech, které policie takto předvedla. Neví, co se s nimi stalo. Ví ale, že lidi, kteří se angažují v náboženství, mohou skončit ve vězení. Zadržený kazatel se jmenoval S. R. M. B. Policie ale zadržela i další kazatele. Mluvílo se o tom všude v jeho okolí. Žalobce se bojí, že by také mohl skončit ve vězení.
7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. OAM-198/ZA-ZA11-ZA19-2023 („rozhodnutí žalovaného“), neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Jeho azylový příběh nepovažoval za věrohodný. Žalobce si nepamatoval, kdy konkrétně jej zadrželi, ač šlo o událost zhruba měsíc starou. Nedokázal říct, kde se nacházela policejní stanice, na kterou jej předvedli. Pouze neurčitě sdělil, že šlo o stanici někde v B. Poté upřesnil, že to byla stanice poblíž jeho domu. Následně ale uvedl, že šlo o řadovou služebnu někde ve městě a domů si musel vzít taxíka. Rozporně také jednou uvedl, že po propuštění už nešel domů, aby jej nenašli, ale později tvrdil, že si nejprve jel domů zabalit věci a až poté jel za známými.
8. Žalovaný nepovažoval za pravděpodobné, že by si žalobce nepamatoval měsíc starou událost, která jej měla přimět k tomu, aby urychleně odjel z vlasti. Tím spíš, pokud se jednalo o jeho první negativní zkušenost s policií. Nedokázal odpovědět, kdy jej zadrželi ani na které policejní stanici. Žalovaný se jej opakovaně doptával na podrobnosti ohledně okolností zadržení, žalobce však sdělil jenom velmi obecné informace. Nevěrohodné je také jeho tvrzení, že ho po propuštění měli navštívit muži v civilu. Žalobce měli zadržet na pět dnů na začátku února a již 13. 2. legálně vycestoval z vlasti. Policie by tak musela zhruba během týdne vypátrat jeho úkryt a poslat za ním své lidi. Pokud by o něj skutečně měli takový

zájem, je nepravděpodobné, že by jej bez dalšího propustili ze zadržení a pak jej nechali bez problémů vycestovat.

9. I pokud by žalobcův příběh byl pravdivý, nejedná se o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce netvrdil, že by policie při výslechu použila jakékoliv násilí. Po jediném zadržení již žádné problémy neměl. Není proto pravděpodobné, že by se po návratu měl stát terčem pronásledování. Žalobcovo zadržení navíc nemá spojitost s žádným azylově relevantním důvodem. Jednalo se o standardní výslech. Žalobce navíc nevyužil prostředky vnitřní ochrany, ač je měl k dispozici.
10. Žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení humanitárního azylu, mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny nebo doplňkové ochrany. Neuvedl, že by mu měl hrozit trest smrti nebo špatné zacházení. Z informací o zemi původu sice plyne, že v Ázerbájdžánu sice dochází k případům mučení nebo špatného zacházení, ty se ale týkají zejména představitelů opozice, politických aktivistů nebo novinářů. K těmto skupinám žalobce nepatří. Kromě jednoho zadržení neměl s policií žádné problémy. V části rozhodnutí týkající se neudělení azylu žalovaný vysvětlil, proč považuje příběh žalobce za nevěrohodný. Žalobci nehrozí ani vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. Ke střetům občas dochází pouze v oblasti Náhorního Karabachu. Tam ale žalobce nežil. Jeho vycestování neodporuje ani našim mezinárodním závazkům.

III. Žaloba

11. Žalobce má za to, že žalovaný jeho obavy vyhodnotil nedostatečně. Nezohlednil, že policie žalobce věznila nezákonně bez jakéhokoliv obvinění. Dlouhé omezení osobní svobody mimo zákonem přípustnou lhůtu, během kterého policie nutila žalobce ke svědectví vůči kazateli, jehož činnost nepokládá za nijak závadnou, odporuje zásadám právního státu. Jedná se o projev autoritářského režimu. Žalovaný řádně nezjistil skutkový stav ohledně uplatňování náboženských práv v Ázerbájdžánu, jde-li o lidi, kteří se hlásí ke konzervativnímu výkladu islámu.
12. V rozhodnutí žalovaného chybí posouzení, zda v Ázerbájdžánu funguje úřad ombudsmana, který by se zabíral ochranou práv jednotlivců. Pokud žalobce před svým odjezdem i nyní po přesídlení čelil výhrůzkám, nelze se domnívat, že by se situace po jeho návratu změnila. Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.
13. Žalovaný nerespektoval požadavky plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu a dostatečně se nezabýval důvody, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný prakticky nezohlednil podklady, které shromáždil. Nepropojuje je s individuální situací žalobce. Nezaobírá se otázkou náboženské svobody. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. U žalobce jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany – vyhrožovali mu. Žalovaný měl řádně posoudit, zda žalobci nehrozí vážná újma v podobě mučení. Kromě toho by měl soud zohlednit změnu skutkového stavu, která má relevanci z pohledu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

VI. Vyjádření žalovaného

14. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by plynulo, že mu ve vlasti hrozí pronásledování nebo vážná újma. Nebyl členem žádné politické strany, natož čelním představitelem, nevystupoval jako kritik vlády, nevyvíjel žádnou politickou činnost. Kromě údajného zadržení policií neměl s policií či státními orgány žádné problémy, naopak sám byl

zaměstnancem státního úřadu – celní správy. Žalovaný podrobně vysvětlil, proč považuje tvrzení žalobce o jeho zadržení policií za zcela nevěrohodné.

15. Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci nehrozí újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. V zemi však neprobíhá žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt s výjimkou konfliktů mezi Arménií a Ázerbájdžánem o území Náhorního Karabachu. Tam na podzim roku 2022 došlo po předchozím příměří k opětovnému vyostřování situace. Ozbrojené střety se však omezily pouze na spornou oblast. Žalobce i jeho rodina však žije v Baku.
16. Tvrzení žalobce, že žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí není vůbec namístě. Stejně tak ani námitka, že žalovaný řádně nezjistil skutečný stav věci. Žalobce sám nepodal žádné návrhy, se kterými by se žalovaný řádně nevypořádal.

V. Hodnocení věci soudem

17. Žaloba *není důvodná*.
18. Soud předesílá, že žaloba je hodně obecná a pohybuje se na hranici projednatelnosti. Svým obsahem se navíc ve velké míře míjí s důvody, pro které žalobce nebyl u žalovaného úspěšný.
19. Žalobce postavil svou žádost o mezinárodní ochranu zejména na obavě z možného uvěznění, protože nechtěl vypovídat proto islámskému kazateli, kterého zadržela policie pro podezření z protistátní činnosti. V této souvislosti žalobce především uváděl, že i on sám strávil pět dnů na policejní stanici. Podstata žaloby – která z ní nebyla úplně zřejmá – se podle všeho týká toho, že žalovaný tomuto několikadennímu omezení žalobcovy svobody při posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nepřiznal patřičnou váhu.
20. Žalovaný však rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci primárně proto, že celý jeho azylový příběh považoval za nevěrohodný.
21. Obecně platí, že „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 nebo ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, bod 32). Posouzení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu je klíčové zejména v případě, že správnímu orgánu nepředloží žádné další důkazy svědčící o potenciálně hrozbě pronásledování nebo vážné újmy. Cílem posuzování věrohodnosti je určení, zda tvrzení žadatele lze akceptovat jako pravdivá pro účely posouzení, zda dotyčný žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany
22. Neexistuje jednoznačný návod k posuzování věrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu. Z judikatury a odborné literatury však lze identifikovat několik indikátorů, o které se správní orgán může opřít. Mezi indikátory pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, nebo ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41).

23. Pokud správní orgán dospěje k závěru o nevěrohodnosti, tento závěr a jeho podrobné zdůvodnění se musí promítnout do odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění by mělo být jasné, která konkrétní tvrzení žalovaný shledal nevěrohodnými a z jakého důvodu. Pokud některá tvrzení považuje za věrohodná a jiná nikoliv, je potřeba tato tvrzení v odůvodnění rozhodnutí jednoznačně identifikovat.
24. Z judikatury zároveň vyplývá, že žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, „u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tedy neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
25. Nevěrohodnost tedy může existovat jak pouze ve vztahu k některým tvrzením žadatele, tak ve vztahu k jeho azylovému příběhu jako celku. V prvním případě pak žalovaný pracuje pouze s těmi tvrzeními, která vyhodnotí za věrohodná. Ve druhém případě pak vůbec nemusí posuzovat, zda žadateli hrozí pronásledování nebo vážná újma (až na výjimečné případy, pokud relevantní nebezpečí plyne z objektivní situace v zemi původu). Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu pak může skončit konstatováním o celkové nevěrohodnosti žadatele. Žalovaný by měl takovou žádost ideálně zamítnout pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Nic mu však nebrání ani v tom, aby se vydal delší cestou rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
26. V tomto případě dospěl žalovaný k závěru o celkové nevěrohodnosti azylového příběhu, který žalobce v řízení o své žádosti prezentoval. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný jasně uvedl důvody, které jej k tomuto závěru dovedly. Problémem byly zejména dílčí rozpory ve výpovědi žalobce, přílišná neurčitost jeho tvrzení ohledně okolností a průběhu jeho zadržení na policejní stanici a chybějící celková plauzibilita jeho příběhu.
27. Žalovaný tedy vycházel přesně z těch indikátorů pro posouzení věrohodnosti, které vyžaduje výše citovaná judikatura. Své rozhodnutí zároveň logicky a přezkoumatelně odůvodnil. Poukázal na konkrétní tvrzení žalobce, kterým neuvěřil a srozumitelně vysvětlil proč. Soud mu v tomto ohledu nemá co vytknout. Nesrovnalosti, které žalovaný objevil ve výpovědi žalobce, skutečně zpochybňují, že by se jednotlivé události, o kterých žalobce mluvil, odehrály tak, jak je žalobce prezentoval při pohovoru. Ani sám žalobce navíc v tomto ohledu nevznáší žádné konkrétní námitky. Nenamítá, že by mu žalovaný nedal dostatečný prostor k tomu, aby mohl v úplnosti vylíčit svůj azylový příběh ve všech jeho podrobnostech. Netvrdí, že by neměl možnost reagovat na zjištěné rozpory a zjištěné nelogičnosti dříve než v žalobě. A ani se nesnaží soudu tyto nesrovnalosti vysvětlit nebo uvést jakékoliv relevantní skutečnosti, které by závěr žalovaného o celkové nevěrohodnosti mohly nabourat. Soud proto nemá jinou možnost než přisvědčit žalovanému, že tvrzení, o která žalobce opřel svou žádost o mezinárodní ochranu, skutečně nejsou věrohodná. Nelze proto vycházet z toho, že žalobce na pět dní zadrželi na policejní stanici.
28. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje také věcné hodnocení obav žalobce. Plyne z něj, že i pokud by bylo žalobcovo tvrzení o jeho pětidenním zadržení pravdivé, nejedná se o natolik závažné porušení lidských práv, aby šlo mluvit o pronásledování. Kromě toho žalobce nevyužil dostupné prostředky vnitřní ochrany. Tuto část odůvodnění lze s ohledem na závěr o celkové nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce považovat za nadbytečnou. Soud však rozumí tomu, že ji žalovaný z procení opatrnosti do svého rozhodnutí obsáhl.

29. Ani v tomto směru navíc žalobce nevznáší žádné konkrétnější námitky. Jen namítá, že zadržení žalobce odporuje demokratickým zásadám právního státu. To ale neznamená, že by několikadenní zadržení žalobce založilo jeho důvodnou obavu z pronásledování nebo vážné újmy. Není pravdou, že by se žalovaný tvrzením žalobce o jeho zadržení nezabýval. Naopak, v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně vysvětlil, proč by toto zadržení nebylo možné označit za pronásledování ani v případě, že by uvěřil tvrzením žalobce. S tímto hodnocením soud souhlasí. Nelze totiž tvrdit, že by jakýkoliv postup policie, který by v očích českého právního řádu byl nezákonným, automaticky představoval pronásledování. Tím je pouze závažné porušení lidských práv, případně opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování (srov. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 kvalifikační směrnice). Takovému jednání přitom žalobce nečelil. Ani z ničeho neplyne, že by mu měl čelit v budoucnu.
30. Pokud jde o práci s informacemi o zemi původu, žalobce žalovanému vyčítá, že nezjistil skutkový stav ohledně uplatňování náboženských práv v Ázerbájdžánu. Rozsah povinnosti žalovaného shromáždit si přesné a aktuální zprávy o zemi původu žadatele se odvíjí především od obsahu tvrzení samotného žadatele. V tomto případě však ani sám žalobce své problémy nespojoval s projevem své náboženské svobody. Jeho údajné zadržení mělo souviset se snahou policie získat žalobcovo svědectví proti kazateli, o kterého měla policie zájem. Důvodem nebylo samotné žalobcovo náboženské přesvědčení.
31. Z informací o zemi původu shromážděných žalovaným (zejména ze zprávy organizace *Human Rights Watch* o lidskoprávní situaci v roce 2022) vyplývá, že možnému pronásledování mohou v Ázerbájdžánu čelit zejména političtí aktivisté, resp. kritici vlády. K těmto skupinám však žalobce nepatří. Z této zprávy, která se obecně zabývá nejrozličnějšími lidskoprávními problémy v Ázerbájdžánu, naopak neplyne, že by se zde objevovaly systematické problémy při zacházení státních orgánů s náboženskými menšinami. Ani sám žalobce navíc nad rámec tvrzení, která žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodná, netvrdil nic, co by byť jen naznačovalo potenciální zájem státních orgánů o jeho osobu právě v souvislosti s jeho náboženským přesvědčením. Žalovaný proto neměl důvod blíže se zabývat postavením náboženských menšin v Ázerbájdžánu.
32. Stejně tak se žalovaný nemusel nijak zabývat posouzením dostupnosti vnitřní ochrany (např. prostřednictvím instituce ombudsmana, jak žalobce namítá). Takové posouzení je namístě až poté, co se v řízení prokáže, že žadateli s přiměřenou pravděpodobností hrozí pronásledování nebo vážná újma. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, žádné takové nebezpečí žalobci nehrozí.
33. V poslední námitce žalobce odkazuje na aktuální situaci v zemi jeho původu, kterou by měl soud zohlednit. Žalobce však opět nijak blíže nespecifikuje, co konkrétně se podle něj v Ázerbájdžánu od vydání rozhodnutí žalovaného změnilo natolik, že by mu měla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
34. Soud má na základě čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice povinnost provést úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak i právní stránky věci. Musí proto zohlednit i nové skutečnosti, které nastaly až po vydání rozhodnutí žalovaného. Je však v prvé řadě úkolem žalobce, aby soud upozornil, že v jeho případě takové nové skutečnosti nastaly. Z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice totiž neplyne požadavek, aby soudy ve správním soudnictví z vlastní iniciativy aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Pouze výjimečně mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním

soudnictví budou muset přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu (ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu ve znění od 1. 7. 2023 se podle přechodného ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 173/2023 Sb. v této věci ještě nepoužije). Za takovou specifickou situaci lze označit například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 *in fine*).

35. Taková specifická situace však v tomto případě nenastala. Pokud žalobce svou obecnou námitkou míří na konflikt o Náhorní Karabach, tak tím se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval. Poukázal zejména na to, že s ohledem na bydliště žalobce v B. nehrozí žádný negativní dopad tohoto konfliktu na jeho život nebo zdraví. A po vydání jeho rozhodnutí v tomto ohledu nedošlo k žádnému vývoji, který by mohl mít alespoň nějakou relevanci pro výsledek tohoto řízení. Situace se mírně vyostřila v září 2023, kdy ozbrojené síly Ázerbájdžánu zahájily pozemní útok na Náhorní Karabach. Tehdejší obavy z rozpoutání nového konfliktu se však nenaplnily (<https://bit.ly/3HbHAHw>; k práci s obecně známými skutečnostmi z médií, viz nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3764/12 ze dne 13. 5. 2014, bod 27). Soud proto i s ohledem na chybějící konkrétnější námitku neměl důvod se situací související s Náhorním Karabachem blíže zabývat.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
37. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 12. ledna 2024

Martin Kopa, v.r.
samosoudce